

Мръска
Фот
шешот

ЧАНДЛЪР БЕЙКЪР

Превод от английски език
Анелия Янева

Анишър

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Whisper Network*
Copyright © 2019 by Chandler Baker
All rights reserved.

Превод Анелия Янева
© Егмонт България, 2019
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2364-6

На всяка жена, която сподели своята история с мен или със света, както и на жените, допринесли за събирателния глас на тези страници и за движението, което изисква нашето участие като свидетели – ние ви чуваме.

ПРОЛОГ

Само ако ни бяхте чули, нищо нямаше да се случи.

СВИДЕТЕЛСТВА НА ОЧЕВИДЦИ

12 април

- Очевидец № 1: Тъкмо излизах навън, когато мярнах някакво мръдване – знам ли, нещо, движение, предполагам – от другата страна на площада, и отначало помислих, че е гигантска птица, а после – че е терористична бомбена атака. В следващата секунда обаче осъзнах, че е човек. Не можех да различа мъж или жена. Хората в тази част на града са доста консервативни. Все още ходят с костюми. В традиционен стил. Черен панталон и блейзър с две цепки отзад. Но така или иначе падането беше много отвисоко.
- Очевидец № 2: Случи се към един и половина следобед. Тъкмо излизах от обяд с един клиент в „Дакота Билдинг“. За малко да върна стек салатата...
- Очевидец № 3: Не че не се чувствам зле. Случилото се е ужасно. Но пък и трябва да си голям егоист, за да направиш нещо такова, нали така? На улицата имаше хора, тъкмо привършваше обедната почивка. Ако наистина го искаш, ако е неизбежно, тогава поне го направи по някое друго време, когато наоколо няма толкова много хора. Само това искам да кажа.

ПЪРВА ГЛАВА

ТРИ СЕДМИЦИ ПО-РАНО:
ДЕНЯТ, КОГАТО ЗАПОЧНА ВСИЧКО

20 март

Преди този ден животът ни сякаш фучеше по невидимото трасе на скоростно влакче, чиито вагончета се крепяха върху релсите благодарение на инженерната мисъл и някаква неведома за нас сила, независимо от свръхизобилието на академични степени, с които се кичехме. Носехме се напред с усещането за контролиран хаос.

Всички бяхме любители на марките сухи шампоани. Обикновено ни отнемаше по четири дни, докато изгледаме един-единствен епизод от „Ергенът“ на запис. Заспивахме, докато прегрелите лаптопи пареха скутовете ни. Позволявахме си двучасово прекъсване, за да прочетем приспивна приказка на дребосъците, и се опитвахме да не пресмятаме колко часа се трудим като майки и работещи жени, изгубили представа кое от двете е по-важното. Всички бяхме свръхквалифицирани и недооценени, авторитарни и вечно прави. Ръкостискането ни беше здраво, а балансът на кредитните карти – стабилен. Често забравяхме кутията с обяда на кухненския плот.

Всеки ден едно и също. До момента, когато това изведнъж

се промени. В деня, когато главният изпълнителен директор почина, внезапно осъзнахме, че едно от колелата на скоростното влакче е извън строя и скоро ще изхвъркнем от релсите.

Арди Валдес – жена упорита и истински стоик, с практични, качествено изработени италиански обувки – първа усети задаващата се катастрофа. Щом чу новината, реши да се покрие.

– Грейс? – Тя стоеше в коридора, стерилен, но декориран с недостъпно изкуство, и почукваше по семплата заключена врата с прикрепен към нея магнит с форма на крава. – Аз съм, Арди. Може ли да вляза?

Изчака, заслушвайки се, накрая долови някакво шумолене зад вратата. Ключът в заключената брава се превъртя.

Арди се вмъкна в малкото помещение и заключи вратата след себе си. Грейс вече се беше върнала на кожения диван и седеше отпусната назад. Коприената блуза висеше накриво върху двата пластмасови конуса, прикрепени към гърдите ѝ.

Арди се огледа. Миниатюрен хладилник. Протъркан диван. Малък телевизор, по който вървеше „Шоуто на Елън“. Отвън се носеха гласове, бързи стъпки, звън на телефони, на които някой отговаряше, и шум на копирна машина. Арди одобрително сви вежди.

– Тук все едно си в собствено тайно скривалище.

Грейс посегна към бутона за включване на гръдната помпа, която методично забръмча.

– Или по-скоро в собствената си гробница – отвърна ведро тя.

Черният ѝ хумор винаги хващаше Арди неподготвена. А при нея иначе всичко изглеждаше толкова *безпроблемно*. Косата ѝ беше руса, с изсветлени кичури, беше активен член на сестринския клуб на университетските възпитанички „Три Делта“ и посещаваше презвитерианската църква на Престън Холоу заедно с високия си, тъмнокос и вечно облечен с карирана риза съпруг

Лиъм. Двата бяха включени в списъка на персонално поканените при откриването на президентската библиотека „Джордж Буш“ и се самоопределяха като „съчувстващи консерватори“ – Арди го тълкуваше в смисъл, че според тях на гей двойките би трябвало да се разреши да сключват брак, но и че искат да плащат колкото може по-ниски данъци. Освен това със сигурност притежаваха минимум един пистолет, съхраняван в заключен сейф върху рафта в дрешника на Грейс, но Арди въпреки всичко я харесваше.

– Колко му е нужно на едно бебе в края на краищата? Аз не прекъснато се цедя. Абе изобщо, *шибана* работа, Арди, виж ме само – гледам „Шоуто на Елън“ посред бял ден.

Грейс обикновено не използваше думи като „шибана“.

Арди си спомни колко дълги ѝ се струваха дните по времето, когато синът ѝ Майкъл спеше само по няколко часа на денонощие. Тогава усещаше тялото си някак натежало и нечисто, сякаш беше покрито с тънък слой кир.

Тя бръкна в голямата си дамска чанта, порови и измъкна две запотени кенчета газирана вода. Подаде едното на Грейс и се друсна на пода пред дивана. Можеше да си позволи такива неща, като например да седне на пода в офиса, защото – тя първа би го признала – отдавна му беше отпуснала края. Всъщност от години я караше така. Сутрин си поспиваше, вместо да убие цял час за маникюр и прическа. Почти никога не ходеше по магазините. Не отделяше нито секунда от безценното си време за пилатес тренировки. И това беше най-освобождаващото нещо, което някога беше правила.

Погледна телефона си. Все още нищо.

– Ето какво е положението – подхвана Арди. – Банколе е починал. У тях тази сутрин, докато се приготвял за работа. – Тя съобщи новината делово, без грам емоция.

За Арди нямаше друг начин да съобщава новини. При нея ви-

наги беше директно: „Майка има рак“ или „Двамата с Тони се развеждаме“.

– Какво? Как? – Грейс изтърва тръбичките, които до този момент се мъчеше да напъха в подобните на фунийки приспособления, които стърчаха от сутиена ѝ за кърмене.

– Получил сърдечен удар. Жена му го открила в банята. – Арди опря лакти на коленете си, гледайки втренчено Грейс. – Току-що научих.

Беше общувала лично с главния изпълнителен директор на компанията Дезмънд Банколе само веднъж – просто едно ръко-стискане в асансьора. За нея беше важно лично да се запознае с всеки от работещите в офис сградата, чак до последната чистачка. Помнеше, че зъбите му бяха много бели. Оказа се по-дребен, отколкото го мислеше, с китки като крака на птица, които се подаваха от ръкавите на сакото.

– Между другото, сега се крия – продължи Арди. – От Еймс – уточни още преди Грейс да е успяла да отвори уста. – Непрекъснато пита къде е Слоун. Обясних му, че най-вероятно е излязла да обядва. А той каза, че днес не ѝ е давал разрешение да ползва обедна почивка. Припомних му, че тя е старши вицепрезидент по правните въпроси за Северна Америка и не се нуждае от неговото разрешение да ползва обедна почивка, ето защо...

– И му го каза точно така? – Грейс изправи гръб.

Слоун беше тяхна приятелка, но фактически се явяваше и те-хен шеф, което правеше Еймс шеф на шефа им.

– Естествено, че не съм му го казала така! Ти да не откачи?!

– О! – примигна Грейс. После се заигра с малкото кръстче с диаманти, което висеше на верижка около врата ѝ. Бръмченето на електрическата помпа отброяваше времето.

– Затова сега се крия тук като някоя бъзла – продължи Арди. – И чакам Слоун да ми върне обаяването.

По принцип на мъже като Еймс изобщо не им пукаше за

Арди. Той мразеше да му се налага да изслушва някого, когото му е неприятно да гледа. Когато я попита къде е Слоун, погледът му шареше наоколо, над и встрани от нея, а после побърза да изчезне. Тази част Арди я спести на Грейс.

Потръпна. В това малко помещение нямаше как да игнорира гледката на гърдите на Грейс.

– Това нещо така ги е засмукало, че приличат на торпедо. Не те ли боли?

Арди осинови Майкъл преди близо четири години – щастлива развръзка на продължилата с години борба с безплодието. Самата тя никога не беше кърмила, но винаги си го беше представяла като нещо вдъхващо ведрина и умиротворение, като желан допир кожа в кожа и един свободно наметнат ръчно тъкан шал, за да прикрива срамежливите по природа. А не това яростно засмукване, което сега наблюдаваше толкова отблизо.

– Не и колкото от устата на Ема Кейт, ако трябва да съм честна.

(Кърменето уж било *безболезнено*, разправят. Кърменето било *красиво*, разправят. Е, ще ни се здравата да натъркаме зърната им по асфалта и да видим тогава дали ще им се стори толкова *безболезнено* и *красиво*.)

– Боже, хората са способни да изобретят даже интелигентна четка за зъби – каза Арди. – Моята прахосмукачка робот сама се прибира на мястото си и се изключва, като си свърши работата. А излиза, че не можем да създадем джаджа за изпомпване на кърмата, която да работи малко по-читаво от това нещо!

Устройството беше някак гротескно хипнотизиращо.

– Защото мъжете имат зъби. – Грейс повдигна вежди. – И думата винаги е тяхна.

Арди отпи дълга глътка от газираната вода с аромат на грейпфрут. На екрана Елън Дедженеръс приветстваше в студиото млад мъж. Видът му беше на тийнейджър и Арди изобщо ня-

маше представа кой може да е. Пак докосна дисплея на телефона си. Нищо ново.

– Току-що ме споходи вледеняваща мисъл – каза тя след секунда. – Следващият главен изпълнителен директор може да е Еймс.

– Хайде бе! Наистина?

– Има фасон на главен изпълнителен директор. Висок е. Хората обичат високите. – Арди сви дланта си в юмрук, после я отпусна, разтягайки карпалния тунел, който беше постоянна заплаха за китката ѝ. – Казвам ти, тоя кучи син като нищо може да оглави компанията и тогава какво става с нас?

Нямаше предвид само слуховете за истории със стажантки. Или случилото се с неговата главна асистентка преди две години на голф турнира „Байрън Нелсън“. И познайте после кой беше уволнен. Внимание: не беше Еймс. Нито пък ставаше дума за това, че корпоративната култура се определя от върха, а „Трувив“ с Еймс начело щеше да е нещо като откриване на ловния сезон.

Работата беше там, че Еймс Гарет мразеше Арди и в червата.

– Не знам – каза Грейс. – Той винаги се е държал мило с мен.

Арди предпочете повече да не задълбава по темата. Грейс беше с няколко години по-млада от нея и Слоун все още вярваше, че някой може да е „добър човек“ независимо от постъпките му, сякаш действията не са индикатор що за човек си всъщност. А Арди беше виждала Еймс Гарет в действие.

Освен това някои въпроси не подлежаха на обсъждане даже между приятелки – като религия, пари и – може би – Еймс.

Грейс промени настройките на помпата, за да увеличи интензивността. Една от тръбичките се откачи и взе да се гърчи по пода. Бяла капка пръсна върху полата на Грейс. Тя замижа и отметна глава назад. Ноздрите ѝ се разшириха. Когато пак отвори очи, те блестяха. Разтри носа си с китката и вдигна блудната

тръбичка с преднамерено спокойствие. Два пъти не уцели отвора, докато опитваше да я прикачи. На третия успя. После предпазливо се отпусна на дивана.

– Това за Банколе обаче наистина е угнетяващо. – Тя заби оцъклен поглед в телевизора. – Не е ли някак нередно, че не сме особено натъжени?

Арди не отвърна, защото всъщност Грейс изглеждаше много тъжна. Пак си погледна телефона. Само една чертичка за покритие.

Къде, по дяволите, беше Слоун?!

ВТОРА ГЛАВА

20 март

Слоун гледаше втрещено тавана на асансьора, сякаш така можеше да го накара да се движи по-бързо. Щом вратите се отвориха на петнайсетия етаж, тя се стрелна между тях като състезателен кон.

– Всички са в конферентната зала. – Секретарката ѝ Беатрис надничаше от стайчето си, спираловидната жица на притиснатата към ухото ѝ телефонна слушалка се беше обтегнала до краен предел.

– Знам, Беатрис, знам. – Слоун се понесе като хала по коридора. – И вече здравата се издъних.

За протокола: само допреди два часа всичко си беше наред, докато те двамата със съпруга ѝ беседваха с училищния директор на десетгодишната им дъщеря Абигейл. Слоун съвестно беше пъхнала телефона в най-вътрешното отделение на дамската си чанта, защото беше добра майка, което на място като това означаваше необезпокоявана майка. Или поне в такава светлина ѝ се щеше да се представи пред директор Кларк.

И ето ти сега!

Измъкна телефона си след края на срещата и откри следното съобщение от Арди:

Дезмънг се повалил мъртъв тази сутрин.

Сърдечен пристъп.

Еймс те издирва.

Ама къде си наистина?!

Слоун??

Най-после се добра до северната конферентна зала, а сърцето ѝ думкаше така, че се притесни да не получи и тя сърдечен пристъп. Убиец номер едно за жените над четиридесет! Чула го беше отнякъде. Може би в предаването *Гледна точка* по Ей Би Си. Натисна дръжката на вратата.

Седмина юристи на ниво директор или на още по-високи позиции седяха около масата. Еймс – главен съветник, Кунал от „Комуникации“, Марк от „Трудови взаимоотношения“, Арди от „Данъци“, Филип покриваше „Застраховки“, Джо – „Съдебни спорове“, и Грейс, която беше главен директор по съответствието. Плюс млада жена с кестенява, подстригана на етажи коса и бузи като на Снежанка, която Слоун не беше виждала досега. Всички лица в залата се извърнаха да проследят влизането ѝ.

– Съжалявам за закъснението!

Тя се шмугна на свободното място до Еймс. Жената с подстриганата на етажи коса ѝ се усмихна любезно.

Еймс вдигна поглед от купчината документи пред себе си. През иначе гъстата му коса с цвят на кафе криволичеше бяла ивица, ако не се броят сребристите нишки по слепоочията.

– Къде беше?

– Аз... – Слоун млъкна за секунда, премисляйки как да завърши изречението. (Всички го правим. Независимо дали сме на среща с ново гадже, или в офиса, винаги си даваме сметка какво е предимството да се преструваме, че децата ни не съществуват. Един мъж може без проблем да каже, че си взима свободен ден,

за да отиде със сина си на риба, докато за майката е по-добре да потули, че си е позволила по-дълга обедна почивка, за да заведе детето си на лекар. Децата превръщат мъжете в герои, а майките – в некачествени служители, ако не успеем да изиграем правилно картите си.) – Излязох за малко.

– Без да си вземеш телефона?

Еймс напљончи пръст, за да може по-лесно да отгръща страниците. Останалите се размърдаха притеснено по столовете около масата.

– Да, за кратко бях извън обхват – отвърна Слоун. – Лошо покритие. – В деловия свят това не беше най-убедителното извинение.

Еймс издаде неопределен звук и прехвърли дъвчация канелен бонбон към другата си буза.

Тя закова поглед в него, овладявайки порива да срещне седемте чифта очи, вперени в нея.

Еймс ѝ намигна. Винаги го правеше с лявото око. Към слепоочието му бързо плъзна мрежа от тънки бръчици. Той беше един от малкото сред познатите ѝ мъже, които имаха обичай да намигат. Всъщност доста добре му се получаваше. Това едновременно казваше „Всичко е наред“, но и „Тук аз командвам“.

Той разпери ръце към останалите в залата.

– Дами и господа, пред вас е Слоун Гловър. – Каза го така, сякаш представяше комедиант пред публика. Слоун настръхна, но външно остана спокойна. Работата с Еймс беше като да седиш до някого, който непрекъснато те ритва по пищяла под масата. – Колко хубаво, че най-сетне можем да започнем! Съгласни?

Последваха сковани кимвания в знак на съгласие. Филип, който седеше от другата ѝ страна, тихичко побутна пред нея клипборда и химикалката си. Тя притисна длан към гръдната си кост и издиша дълбоко. „Благодаря“, промълви само с устни, а Филип, чиято вратовръзка все беше накриво, само сви рамене.

Ех, де да можеше повечето мъже в офиса да са като него!

– Предполагам, вече всички сте чули за злополучната кончина на нашия главен изпълнителен директор Дезмънд Банколе – продължи Еймс. – В следващите няколко дни ще се разбере кога точно е опелото. Едва ли ще сгреша в очакването си да видя мнозина от вас на погребението.

Докато той изброяваше заслугите на Банколе, Слоун трескаво записваше последователността на действията, които беше набелязала, докато шофираше на връщане към офиса.

Еймс я стрелна с очи и тя остави химикалката.

– Нека си изясним какво предстои. – Той скръсти ръце върху масата. – За начало помолих Грейс да ни запознае какви правни ангажименти има „Трувив“ като публична компания.

Грейс се изправи. Слоун често се чудеше дали и нейното лице претърпява същата трансформация, когато се случеше и нея да посочат по някой служебен въпрос. Знаеше, че в периода между двайсетте и трийсетте ѝ години беше точно така. По онова време усещаше как си слага маската на увереността, удебелява глас, премахва всички „изглежда“ от речника си и усмирява нервно подрипващото коляно, повтаряйки си: да, достатъчно съм квалифицирана. У Грейс тези признаци бяха по-недоловими. При нея се забелязваше само леко вирване на брадичката. Изопване на раменете. Слоун – като повечето от нас – рядко долавяше у колегите си мъже тези бегли издйнически признаци на нахъсване. Дали защото просто ги нямаше? Или защото нашите сети-ва нямат необходимата настройка, за да ги доловят?

– Разбира се – започна Грейс и се впусна в докладване на непланирани събития и корпоративни промени, които можеше да бъдат от значение за акционерите или Комисията за ценни книжа и борси, както и за актуализирането на уебсайта на компанията. При неочакваната кончина на главния изпълнителен директор прозрачността, обясни Грейс, ще е ключова. – Ще

разпространя и паметна бележка, която да е по-лесно смислаема – заключи тя.

– А ние работим върху официалното изявление. – Кунал изпружи пръст и го притисна към масата, за да подчертае думите си. – Докато това все още е възможно, моля да отговоряте на всички запитвания от страна на пресата, че всички ние сме много опечалени от загубата на Дезмънд както лично, така и професионално. – Широко отворените му кафяви очи се спряха върху всеки от присъстващите в залата. – Не отговаряйте с изрази от рода на „Без коментар“, независимо какво правите в момента. Акционерите *ненавиждат* „Без коментар“. Ясно? Ще се постараям до утре сутринта да имаме официално изявление. Съгласна ли си, Слоун?

Слоун изопна гръб на стола.

– Звучи постижимо – каза тя решително. Мъжете винаги могат да се измъкнат с някакво шикалкавене. Намираха това за особено тактично и вежливо. Но от устата на Слоун щеше да прозвучи така, сякаш идея си няма какво трябва да се прави. – Наложително е да се наблегне на плановете на фирмата за наследник на поста и да се даде пример с компании, които наскоро с успех са преодолели загубата или болестта на своя главен изпълнителен директор. В момента ми хрумва за два такива случая, като например Мак...

– Всъщност – прекъсна я Еймс – според мен трябва да вземем пример от „Макдоналдс“. – Пръстите на Слоун инстинктивно се сгърчиха. – При тях имаше същата ситуация. За две години двама починали главни изпълнителни директори. Първата смърт беше внезапна. А също и „Имейшън“. Тези два примера според мен са подходящи, Кунал.

Слоун усети как я обзема безсилие. В професионалната си практика до този момент беше прибегвала до всички възможни реакции. Любимата ѝ беше вежливото „Интересно, това е мно-

го близо до онова, което току-що казах“, произнесено с нейния възможно най-добър южняшки акцент. Сега обаче каза само: „Страхотна идея, Еймс“.

Шефът ѝ доволно потри ръце.

– Е, добре тогава, всеки си има бойна задача. Вратата на моя офис е винаги отворена, в случай че ви потрябвам.

Всички се изправиха и започнаха да се разотиват. Слоун с шракване затвори химикалката. По средния пръст на дясната ѝ ръка имаше следи от химикала. Арди и Грейс, които по време на заседанието седяха една до друга, прекосиха помещението, за да минат покрай нея на излизане.

– Съжалявам. – Арди се надвеси, за да ѝ го прошепне на ухото, и леко поклати глава.

Грейс присви устни и леко стисна ръката на Слоун, която забеляза мокро петно върху предницата на копринената ѝ блуза и веднага разбра от какво може да е. Няма никакъв смисъл да носиш коприна, докато кърмиш. Трябваше да го каже на Грейс.

– Катрин! – Еймс вдигна пръст, обръщайки се към непознатата, която продължаваше да се помайва в залата, след като всички вече се бяха изнизали. – Може ли да изчакаш още миг? Трябва да се отбия до кабинета си, за да дам черновата на съобщението на Слоун. – Той погледна към Слоун. – Нещо против да дойдеш с мен?

Всъщност вратата на кабинета на Еймс невинаги беше отворена, както бе заявил преди малко. Нито в пряк, нито в преносен смисъл. Слоун го следваше, докато той вървеше две крачки пред нея по тесния коридор.

Отвори вратата на кабинета си и двамата заедно влязоха вътре. Озоваха се пред Светилището – стената на Еймс с негови снимки с прочути атлети. „Трувив Инкорпорейтед“ беше световноизвестна марка спортно облекло, която спонсорираше

най-изтъкнатите атлети в страната. Ето го Еймс как играе голф с Тайгър Уудс. А на другата е приклепнал до контузения баскетболист Кевин Дюрант край игрището. После – гледай ти! – уловен в кадър в поредния спонтанен момент, докато опитва да хване топката заедно с питчъра Джъстин Върландър и съпругата му Кейт Ъптгън. Даже да си даваше сметка, че мъжете и жените, увековечени на тази стена на славата, може да са му приятели само защото „Трувив“ има заслуга за голям дял от чековете, които получават, на Еймс изобщо не му пукаше. Така или иначе, за Слоун Светилището беше социално полуприемлив вариант на снимка на мъжки полов член.

– И така... – Той се извърна към нея и се подпря на бюрото. Мъж на средна възраст с костюм във въгленовочерно, на когото някак се удаваше с напредването на възрастта да изглежда все по-добре. Слоун беше наясно, че това е обективната истина, макар самата тя вече трудно да оценяваше добрия му външен вид. Външността му се беше превърнала в поредния факт, свързан с Еймс, на който ѝ ставаше все по-трудно да повярва. – Дезмънд го няма. – Той притисна силно пръсти към очните си ябълки и ги разтри. – Ето това определено не го бях очаквал.

– Аз... Да. Съжалявам. – Слоун си позволи да пристъпи малко по-навътре от прага.

Откакто бе чула новината, сега за първи път смъртта на главния изпълнителен директор породи у нея някакво чувство на съпричастност. Това беше ужасно. Той имаше деца – две, доколкото ѝ беше известно, малко по-големи от Абигейл. Тази вечер щеше да обсъди кончината му със съпруга си Дерек на чаша вино – най-доброто шардоне, което можеше да се открие в техния хладилник. Щеше да запомни Дезмънд с живото му и съсредоточено изражение, докато седи на първия стол отляво на масата в конферентната зала, заслушан в нейното представяне на доклада за тримесечието пред изпълнителните директори на

компанията.

– Помниш ли как постоянно ти викаше „мис Слоун“? – Еймс скръсти ръце. Раменете му се разтресоха от тих добродушен смях. – Все едно си възпитателка в детска градина.

Споменът предизвика у нея лека усмивка.

– Така беше. И това изобщо не ме обиждаше. Защото идваше от него.

– Той те харесваше. – Еймс се оттласна от бюрото, мина от другата страна и затрака по клавиатурата, както си беше прав.

Тя изчака няколко секунди, без да е наясно до каква степен онова, което правеше на компютъра, ангажира вниманието му.

– Извинявай, че сменям темата, но коя беше онази жена? – попита Слоун. – Катрин, нали така се казва?

Той отвори чекмеджето, изтръска два дъвчащи бонбона от опаковката – занимание, с което ограничаваше пушенето – и ги метна в устата си.

– Катрин Бел. Ще ви запозная. След всичко, което се случи, съвсем ми изскочи от ума. Само секунда, моля. – Той натисна още няколко клавиша, после отново вдигна поглед към Слоун.

Тя имаше чувството, че Еймс понякога проявява селективна амнезия, що се отнася до ранните им години във фирмата. Друг път това сякаш беше единственото, което изобщо си спомняше за нея. Днес явно беше в настроение да се прави, че миналото не съществува.

– Тя е новата ни служителка. Има огромен корпоративен опит. Ще работи в твоя отдел. Според мен скоро ще установиш каква ценна придобивка е.

Слоун подложи ръка зад ухото си, все едно не е дочула последните му думи.

– В моя отдел? – повтори тя.

– Точно така.

– И дори не ти мина през ум да се допиташ, когато наемаш

нов служител за моя отдел? – Гласът ѝ звучеше твърде високо. Направо пискливо, би казал той. – Аз съм старши вицепрезидент на този отдел.

Минали бяха години, откакто Еймс за последно ѝ сервира нещо подобно – години! Слоун почти ги беше заличила в съзнанието си, всички тия месец подир месец, през които се опитваше да запази хладнокръвие, преодолявайки Еймс и неговите първокласни простотии, както и внезапните си пристъпи на справедлив гняв.

Еймс отново заби поглед в екрана на компютъра.

– Аз пък съм главен съветник – каза той. – Трябва ли сега да се замеряме с професионалните си автобиографии?

Слоун вече усещаше как ще превърта отново и отново този разговор по-късно вечерта пред огледалото в банята, докато си мие зъбите, със съжаление, че не се е развил по-различно.

– Къде ще е офисът на Катрин? – реши да промени курса тя.

– Мислех ти да се заемеш с това. – Той ѝ хвърли обезоръжаваща усмивка и в брадичката му се образува трапчинка. – Все пак си старши вицепрезидент. Тя си пое дълбоко въздух и опита да се овладее. Не биваше да допускат един адвокат, даже Слоун да не го беше искала, да се мотае цял ден без работа в конферентната зала. Подпря клипборда на лакът и добави „Да намеря кабинет на Катрин“ най-отгоре преди останалите задачи. Ама че злостен ден! Новата не беше ли твърде млада, а кожата ѝ така добре хидратирана? В съзнанието ѝ изникна думата „невинна“, макар това да беше съвсем нелепо. Катрин трябва да беше най-малко на трийсет, по-възрастна от годините, на които Слоун постъпи в компанията.

Тръгна да си върви, забравила за причината, поради която я бяха повикали тук.

– Слоун, черновата. – Еймс най-сетне беше решил да седне и разцъкваше из нещо, което тя не можеше да види, защото ек-

ранът беше наклонен напред. Той кимна към клипборда върху бюрото си. – Подготвих груба чернова. Но искам все пак да го видя, преди да го пуснете.

Слоун се върна до бюрото му. Върху клипборда лежеше разтворена ножица. Сребристите остриета образуваха заплашително X върху жълтеникавите страници. Тя усети последиците от недоспиването, видя в съзнанието си купищата неотворени сметки, изпита гняв. Пръстите ѝ пробягаха по студения метал. Всички сме го изпитвали: как само с едно потрепване на пръстите Слоун – или коя да е от нас – би могла да сграбчи ножиците и да пререже вратната артерия на Еймс.

Тя взе клипборда, потните ѝ пръсти залепнаха по листата.

– Ще ти го върна след час – каза, а в гласа ѝ се прокрадна фалшива нотка – и не за първи път.

ПРОТОКОЛ ОТ КЛЕТВЕНИ ПОКАЗАНИЯ

26 април

- Мис Шарп: Кажете си името, моля.
- Обвиняема № 1: Слоун Гловър.
- Мис Шарп: Каква длъжност заемате, мис Гловър?
- Обвиняема № 1: Работя като адвокат в „Трувив“. Бившата ми длъжност беше старши вицепрезидент по правните въпроси за Северна Америка.
- Мис Шарп: От колко време работите в „Трувив“?
- Обвиняема № 1: От около тринайсет години.
- Мис Шарп: Това е внушителен период. Със сигурност по-дълъг, отколкото повечето хора остават на една и съща работа. Какво Ви задържа в „Трувив“ толкова години?
- Обвиняема № 1: Имах много престижна и желана позиция. Щатна работа, особено ако е добре платена, трудно се намира. „Трувив“ е известна компания. Мнозина биха убили... съжалявам, нямах това предвид. Много хора биха пожелали моя пост.
- Мис Шарп: Как се запознахте с Еймс Гарет?
- Обвиняема № 1: Еймс беше в екипа, който ме интервюира за работа, преди да се прехвърля от „Джаксън Броквел“, така че там се запознахме.
- Мис Шарп: В тясно сътрудничество ли работехте с мистър Гарет?
- Обвиняема № 1: Не и докато не започнахме работа по продажбата на марка на наш съдружник, предполагам. По онова време той вече от пет години работеше в компанията, така мисля. Координираше пред-

варителните материали от проучването, които трябваше да бъдат изпратени на ответния адвокат, а аз бях негов асистент.

Мис Шарп: Как бихте описали вашите взаимоотношения по онова време?

Обвиняема № 1: Като чудесни.

Мис Шарп: Какво разбирате под „чудесни“, мис Гловър?

Обвиняема № 1: Според мен Еймс беше умен и амбициозен. Научи ме на много неща, свързани с продажбите. Разбрахме се добре.

Мис Шарп: Разбирам. А кога започна аферата между вас?

ТРЕТА ГЛАВА

20 март

Четем „Реши се“*. От нас да го знаете: книгата беше почти задължително четиво в света на работещите жени в нашия град. Ако наша приятелка се нуждаеше от съвет, за нас беше въпрос на чест и дълг да ѝ кажем откровено, компетентно, умоляващо: „Приятелко, онова, от което имаш нужда, е „Реши се“.

Така че я четем, всичките нейни двеста и четиридесет страници, докато ни правят кичури във фризьорския салон, или пък я слушаме като аудиокнига, докато шофираме по магистралата нашите лендровъри. Нуждаем се някой да ни каже къде грешим и как да го поправим. Някой, който да ни напомни, че не печелим достатъчно пари, не се издигаме достатъчно бързо в кариерата или не сме сритали достатъчно топки. Фантазирахме за кариера, посещавахме събития на общността на работещите жени, оглеждахме се за професионални рискове, които да поемем. Следвахме всички предписания, настроихме таймера на осемнайсет месеца и си представяхме как дотогава стъкленият купол ще се пука под напора на всички решили се жени по света.

Кога всъщност осъзнахме, че това не действа? Дали по време на изборите? Или преди това? Разликите в статуквото е трудно

* „Реши се. Жените, работата и волята за лидерство“ (2013) е книга от Нел Сковел, автор в телевизии и списания, и Шерил Сандбърг, главен оперативен директор във „Фейсбук“. – Бел. прев.

да се регистрират. Все едно да се опитваш да установиш слабо спадане на температурата без термометър. Мис Сандбърг обаче е права за едно. Трябва да се решим.

Това е единственият начин да се чуе шепотът.

На всеки три минути автоматичният ароматизатор за въздух разпръскваше дезинфектант с мирис на цитрусови плодове, връщайки рязко Грейс към реалността. В обществената тоалетна. Върху тоалетната чиния. Докато безсмислено преглеждаше последните новини в инстаграм акаунта си. Бельото ѝ се беше смъкнало около глезените.

Ето до какво я доведе майчинството. Недоспиване. Всички ѝ обещаваха, че това ще отmine. И че скоро някой ден пак ще се почувства като предишното си аз.

Щеше ѝ се нейното предишно аз да вземе да побърза с шибаното завръщане.

Вратата на тоалетната се отвори и вътре влязоха два чифта токчета.

Грейс можеше да обозначи присъствието си, като развие ролката на тоалетната хартия или като стане, което би активирало автоматичното пускане на водата, но още преди да е успяла да помръдне, единият чифт токчета застана пред огледалото и притежателката им каза:

– Даниел ми препрати оная електронна таблица. Боже, кой да ти знае, че имало толкова мръсници в Далас!

Грейс предпазливо вдигна поглед от телефона. Присви очи. Наклони глава, за да разгледа обувките, които стояха пред огледалото: розови, сладурски, но не суперлюксови. „Стив Мадън“ може би.

Младата жена с розови токчета сигурно си освежаваше грима пред огледалото. Другото момиче, с кожени токчета, влезе в една от кабинките и заключи вратата.

– Трябваше да ми кажеш. Аз я получих преди около три дни.

Грейс се затрудни в разпознаването на гласа. (Гласовете ни не са нищо повече от умела слухова измама. Живеем във временна на вокално скрибуцане и вербално жонглиране. И се ненавиждаме заради това.) Разговорите в тоалетната съчетаваха две дейности, които иначе нямаха нищо общо помежду си и нямаше как да се случат по едно и също време, но Грейс помнеше какво е да си по-млада, когато се приема за символ на близост да влезете заедно в единична тоалетна, да си бърбите и да се редувате да клечите над отвратителната седалка на тоалетната чиния. Усети слаб трепетен копнеж по онези дни.

– Най-откаченото е – продължиха кожените токчета, – че един от ония мъже е най-добрият приятел на баща ми.

– Леле! – откликнаха розовите токчета откъм умивалника. Грейс чу шумното захлопване на кутия с компактна пудра. – И той никога не се е държал, нали разбираш, гадно с теб?

Грейс изведнъж осъзна, че собствените ѝ обувки „Ферагамо“ с панделка лесно можеха да се видят изпод вратата на кабинката, ако някое от момичетата си направи труда да погледне. Дали да не си вдигне краката? Или това вече стигаше твърде далеч?

Не можеше да реши как да постъпи, и затова не направи нищо.

– Не, напротив, винаги е бил страшно мил. Искам да кажа нормално мил, сигурна съм. Семейството ми беше с него на вечеря миналия месец.

– Представяш ли си обаче това да беше *твоят баща*? – попитаха розовите токчета. – Защото точно така стоят нещата. Искам да кажа, че всеки от тях е нечий баща. Само си представи да получиш това нещо в имейл и да видиш името на баща си, а до него: „Накара ме да пхна пръст в задника му“? Ще можеш ли някога пак да го погледнеш в очите?

Грейс допускаше, че розовите токчета принадлежат на една

от стажант-юристите, първа година студентка по право, която работеше в „Трувив“ няколко дни седмично. Доколкото си спомняше, не следваше в някое от най-престижните училища. „Дали името ѝ не беше Оливия? Или София?“

– А, не, да ме прощаваш! – казаха кожените токчета. – Марк Соулс е почтен човек. И изобщо не ми трябва да си представям подобни неща.

Точно така, гласът беше на Александра Соулс, една от младите трансакционни адвокати, които Слоун беше наела предишната година. Грейс харесваше Александра. А Александра и Оливия-или-София май бяха приятелки от колежа.

Най-интересното беше, че до този момент Грейс не беше чула някой да говори за друго, освен за смъртта на Банколе. Може би тези момичета бяха твърде млади или пък твърде ниско в професионалната стълбица, за да им пука.

Или просто мислеха, че това е по-голямата новина.

Май двете наистина първо трябваше да погледнат под вратите на кабинките.

– Мислиш ли, че това може да е истина? Онова за... задника? – попита Оливия-или-София и като че ли звучеше по-скоро леко възбудена, отколкото скандализирана.

Александра само се засмя.

Носовите на обувките на Оливия-София се обърнаха към кабинките.

– Ти прибави ли нечие име? – попита тя.

Грейс чу пускането на водата в тоалетната.

– Не... Аз – не... – каза Александра. Отговорът ѝ звучеше като зареден пистолет. Пантите проскърцаха, когато излезе от кабинката. – Ами ти?

Но после Александра явно взе да си мие ръцете, защото шумът на водата от кранчето заглуши гласовете им. А след това и сешоарът за ръце.

Грейс разтри слепоочията си. Опитваше се да напасне късцетата информация. Някаква електронна таблица се разпространяваше по имейла и Александра и Оливия-или-София я бяха получили. Тя явно съдържаше някакъв списък. Списък на мъже мръсници, както бяха казали. Който разменяха помежду си. Обсъждаха го. (Грейс едва сега наваксваше, но част от нас вече бяхме видели списъка. И освен това го бяхме разширили. Използвахме фиктивни имейл адреси, фалшиви потребителски имена и скрити имейл копия, но те губеха актуалност по-бързо от гащеризоните и цепнатите ръкави.)

Шуртенето на водата в умивалника внезапно секна.

– Това няма значение – каза Александра. – Тоя явно е направил нещо и е вбесил някого. Затова съм убедена, че си го заслужава. Всички заслужават уволнение.

Грейс трепна. „А къде остана правото на справедлив процес?“ – помисли си тя и тутакси се почувства като праволинейна даскалица в юридическия факултет, каквато май наистина си беше по душа.

Двете момичета си тръгнаха и тя не успя да чуе останалата част от разговора им; до нея достигнаха само далечни приглушени гласове, които хлопналата врата на тоалетната напълно изолира, оставяйки Грейс единствено в компанията на усещането за безпокойство.

Или пък, като се замисли, то и преди си беше там.